

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem

Äldste Wolfgang Pilz

Områdessjuttio

Runt staden där jag växte upp fanns det vackra skogar som än i dag stämmer överens med bilden av den romantiska tyska skogen. De här skogarna var ursprunget till mystiska berättelser från forna tider. Vid ett ensligt vattenhål som kallas Siegfrieds källa ska en händelse ha ägt rum som fortfarande återges i centrala och norra Europas mytologiska värld.

Vår hjälte heter Siegfried, känd som Sigurd i Norden.

Den här unge mannen beskrivs som modig, stark och äventyrlig. Hans rykte stärktes ytterligare när han besegrade en drake med sitt svärd. Därefter badade han i det slaktade monstrets blod för att bli osårbar. Oturligt nog föll då ett löv från en lind ner på hans rygg så att en liten fläck på kroppen lämnades bar.

Den fläcken visade sig senare bli hans undergång. Siegfried blev in-dragen i en intrig mellan två drottningar och blev så småningom dödad i ett överfall. Under jakten dödades han av ett spjut som kastats av en förrädare som kände till den sårbara fläcken, just när han böjde sig ner för att dricka från källan.

Siegfrieds djärvhet grundades i hans känsla av att vara osårbar, men han hade en svag fläck som hans fiende kände till och utnyttjade.

Också vi känner oss trygga och osårbara i vårt övermod. Men om vi inte ser våra svagheter och inte gör dem starka kan också vi bli överväldigade.

Jag uppmanar dig att följa Moronis råd när han råder oss att ta våra svagheter till Herren.

”Och om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras svaghet ... ty om de ödmjucar sig inför mig och har tro på mig, då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem.”¹

Individualism, en osympatisk egen-skap, vår tendens att brusa upp, att lätt bli arga, att tro och prata illa om andra, att glädjas åt andras olycka, att döma orättvist eller fördomsfullt – allt det här gör oss sårbara och angripbara. Vi bär ofta med oss egenskaper som grundades i barndomen och som vi aldrig har jobbat på. Ibland är de följer av upplevelser i barndomen eller tonåren som vi själva inte var orsaken till. Oavsett anledningen är det bra om vi tar de här svagheter till Herren. Han kan hela oss. Han förväntar sig att vi lägger ett offer på altaret – inte ett sådant offer som man förr gav, utan ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.

Kung Davids ord visar att folk fordom redan visste att det inte räckte med brännoffer: ”Det offer Gud vill ha är en förkrossad ande [och] ett förkrossat och bedrövat hjärta.”²

Äldste Wolfgang Pilz

Den uppståndne Herren upprepade den här uppmaningen i den nya världen precis efter att han hade tillkännagivit att brännoffer skulle avskaffas: ”Och som offer till mig skall ni frambära ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande. Och den som kommer till mig med förkrossat hjärta och botfärdig ande skall jag döpa med eld och med den Helige Anden.”³

Under de dagar när den här artikeln publiceras hålls det FSY-konferenser över hela Europa. De här konferenserna är inte enbart roliga tilldragelser utan är också avsedda att lära våra ungdomar hur de förbereder sig för att få gudomlig vägledning. För att ungdomarna ska kunna ta med det de lärt sig hem, lär de våra ungdomar att följa vissa normer under konferensen som speglas i deras uppförande och även i deras utseende. De upptäcker var deras personliga svaga fläckar finns så att de effektivt kan skydda sig från motståndarens pilar. Sedan återvänder de hem med en önskan att ta på sig hela Guds vapenrustning så att ingen fläck på deras andliga kropp lämnas oskyddad i framtiden.

Låt oss glädjas åt styrkan hos ”Sions ungdomar” som står orubbliga mitt i vår tids turbulenta strömmar. ■

FOTNOTER

1. Eth. 12:27.
2. Ps. 51:19
3. 3 Ne. 9:20

Apostel talade till oss på svenska för första gången

Sophia Olsson

Den 29 april hade vi möjligheten och förmånen att lyssna till en av Herrens apostlar. Äldste Dale Gunnar Renlund, med rötter och förflutet i Sverige, kom för att undervisa oss. Kyrkan i Gubbängen fylldes snabbt med cirka 650 medlemmar från när och fjärran som ville lyssna och lära. Mötet direktsändes även till samtliga församlingar och grenar i Sverige.

Det var ett unikt och historiskt tillfälle, så man kunde känna en viss förväntan och uppspelthet bland de närvarande.

”Jag ser mycket fram emot att få lyssna till en Herrens apostel, och att det dessutom blir på svenska känns väldigt spännande”, sa Kristina Magnusson från Jönköpings församling. Även Daniel Österlund från Handens församling tyckte att det var speciellt: ”Det här är en historisk händelse och jag är väldigt glad att få vara med.”

Det var en skojfrisk, rörd och nostalgisk äldste Renlund som mötte oss. Han uttryckte upprepade gånger att det kändes som att han hade kommit hem. På imponerande svenska berättade äldste Renlund om när han tillbringade drygt två år av sin barndom i Sverige med sin svenska mor och finlandssvenske far och senare tjänade som heltidsmissionär för kyrkan i den svenska missionen. Dagen till ära bar han en blå och gul-randig slips.

Han och hans fru hade länge hoppats få tillfälle att besöka Sverige, men han var väldigt tydlig med att han besökte oss i egenskap av en Herrens apostel och inte på grund av sina svenska rötter.

Äldste Renlund vittnade kraftfullt om Kristus: ”Jag bär vittne om Kristus enastående medkänsla och omsorg om alla jordens barn.”

Ett återkommande tema i hans undervisning var tvivel och tro samt deras samband. Han uttryckte om och om igen vikten av att söka sanning i stället för att bekräfta eller

söka upp tvivel. ”Tvivel är inte en föregångare till tro. Det är inga problem att ha frågor, att välja att vara en ständig tvivlare är dock ett problem”.

Göteborg kommer alltid att vara en speciell stad för äldste Renlund. Han berättade att det var där han lärde känna Jesus Kristus. Det var där han för första gången läste Mormons bok. Det var där han välsignade sakramentet för första gången. Det var där han lärde sig be och kommunicera med sin Fader i himlen. Alla dessa upplevelser skedde på svenska och därför är Göteborg en speciell plats, och det svenska språket har en betydelsefull roll i hans vittnesbörd. Efter att ha delat dessa upplevelser bad han oss tänka efter och komma ihåg för egen del var någonstans och hur vi lärde känna Frälsaren. Vi uppmanades att tänka på de här upplevelsorna ofta och länge, ha dem nära oss konstant för att komma ihåg vad Herren redan givit oss.

Det har många gånger under åren talats om den andra skörden i Sverige

Äldste och syster Renlund sjunger tillsammans med församlingen ▶

Elvin Masus hälsar på äldste Renlund tillsammans med pappa Christian och Daniel Midelf ◀

FOTO OMRÅDESKONTORET

och även äldste Renlund nämnde den: ”Det finns orsak till optimism för kyrkan i Sverige. Det finns många medlemmar med stor tro, erfarenhet och djup lojalitet. Den andra skörden är inte beroende av kyrkans ledare, den beror på de svenska medlemmarnas trofasthet och villighet att hjälpa och tjäna, deras villighet att be om missionsupplevelser”. Äldste Dale Renlund betonade att den andra skörden också omfattar de många medlemmar som inte kommer längre eller som lämnat kyrkan. Att betjäna dem är en del av missionsarbetet.

Avslutningsvis gav han oss en apostolisk välsignelse att vi ska komma ihåg det som Frälsaren har gjort för oss. Svåra familjesituationer kommer att lösas, det som är jobbigt kommer att vända. Vi kommer att kunna se Guds hand i våra liv.

Efter mötets slut ställde sig äldste och syster Renlund vid utgången och tog alla som ville i hand. I korridorerna hördes upprymda medlemmar som

delade känslor och tankar kring det som de precis hade undervisats om.

Marcus och Heidi Brändh från Vendelsö församling ansåg sig ha varit med om något stort: "Helt fantastiskt att få vara med om en apostel som talar till oss på svenska, det trodde vi inte att vi skulle få uppleva faktiskt. Det var så härligt att höra honom berätta om sina föräldrar och sin

uppväxt, man kan relatera till både det svenska och finländska arvet. Det känns gott i hjärtat. Vi går härifrån med många goda känslor."

Gabriella Häger Hahne från Gubbängens församling kunde knappt sätta ord på sina känslor. "Jag vet inte vad jag kan säga förutom att det var helt fantastiskt, verkligen balsam för själen!" ■

såg här på varvet. Då jag hörde dem predika, kände jag igen evangeliet som det skulle vara för mig. Jag hörde att det var rena sanningen och jag erfor en stor glädje. Sedan blev det för mig att för min hustru intyga att detta var Guds sanning. Hon fattade det ganska fort."

Det dröjde sedan till 1916 innan Oskar, Albertina och de äldre barnen kunde döpas. Då var hela familjen bosatt på Högmarsö. Barnen fortsatte att komma och 1917 föddes dottern Ragnhild Mariana som barn nummer åtta av elva. Ragnhild kom senare att bli äldste Renlunds mor.

Ragnhild, som nu kallades Mariana, följde med när stora delar av familjen Andersson flyttade över till Saltsjödal- en 1948. Men fästmannen Åke Renlund från Larsmo i den österbottniska skärgården på Finlands västkust, fick vänta ytterligare en tid. Han hade som född i Finland inte lika lätt att få inresehandlingar till USA. Tillsammans med en av de amerikanska missionärerna från Sverigemissionen gjorde han också en missionsresa till sin hemtrakt runt Jakobstad. Åke och Mariana

Arvet från Högmarsö

"Roslagens famn, på en blommande ö", lyder första raden i en av Evert Taubes älskade visor. Så kan man också börja berättelsen om äldste Renlunds svenska rötter. Oskar Andersson, som föddes 1877 i Vettershaga och dog 1958 i Salt Lake City, fick möjligheten att för första gången lyssna till evangeliet 1912 när han arbetade på ön Högmarsö i Stockholms skärgård.

Hans fru Albertina och de fem barnen bodde i Hallboda på fastlandet. Oskar åkte hem till sin familj varannan helg. Efter mötet med missionärerna från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var han fylld av budskapet han hört. Han berättar själv:

"Det var år 1912, då två missionärer från Amerika var här på ön. Missionärerna höll möten om kvällarna i en

FOTOGRAF OKÄND

Medlemmar och missionärer i Högmarsö gren. Oskar och Albertina är nummer 6 och 7 från vänster. Äldste Renlunds mamma Ragnhild är nummer 8. Hon håller armen om Eivor Larsons som nu tillhör Vendelsö församling.

Familjen Renlund inför byggnadsmissionen 1966. Äldste Renlund längst till vänster.

Äldsterna Raymond Cutler och Dale Renlund på mission i Stockholm 1973

FOTO: TEREZ HÖGLUND

kunde till sist återförenas i Salt Lake City i april 1950. De vigdes i templet en månad senare.

Under åren från dopet fram till emigrationen var Högmarsö en gren i Stockholms distrikt med Oskar som grenspresident och Albertina som orädd medlemsmissionär. Barnen växte upp och flera andra Högmarsöbor blev medlemmar i kyrkan. Grenens möten hölls i familjen Anderssons hem som står kvar på Högmarsö än i dag. (Läs mer om familjen Anderssons liv på Högmarsö och deras emigration i "Steg i tro" på sidan 65.)

Äldste Renlund har i dag fyra kusiner kvar i Sverige. Två av dessa är Bengt Höglund och Birgith Wirén. De kunde tillsammans med barn och barnbarn träffa äldste och syster Renlund under en familjesamkomst på måndagen efter det stora mötet i Gubbängen.

Måndagens förmiddag tillbringade äldste och syster Renlund tillsammans med Sverigemissionens missionärer. De missionärer som inte tjänar nära Stockholm kunde vara med på mötet via länk. En av dem, äldste Nathan Sirrine, som arbetar i Göteborg berättar: "Mötet äldste Renlund hade med missionärerna på måndagsmorgonen var helt fantastiskt. Det var otroligt att få undervisning av en Herrens apostel som rörde just vår mission. Som en som både bott i Sverige och som tjänat som missionär i Sverige var han väl insatt i de utmaningar vi har. Han kunde ge oss precis de råd som vi behöver."

Så tacksamma vi kan vara som medlemmar i en levande kyrka som leds av Herrens utvalda apostlar och profeter. Dessa män och deras närstående gör ett offer som vi nog inte kan förstå vidden av. Att ständigt vara

i blickfånget, att alltid stå till tjänst med tröst, råd och inspiration måste vara en smält omänsklig uppgift. Vi

tackar äldste och syster Renlund för deras tjänande och hoppas på ett återseende. ■

Högmarsö i Stockholms skärgård – en del av Sion

Charlotta Hägglund

Vendelsö församling

Vendelsö församlings äldsta medlem, Eivor Larsons har i sitt hjärta en alldeles speciell plats för Högmarsö. Eivor föddes och växte upp tillsammans med sin syster och sina föräldrar på denna skärgårdsö. Det var hennes mamma Lisa som först blev medlem i kyrkan, efter en lång tid av stark tro och längtan. Kyrkan hade nämligen en stark gren på ön och missionärer som verkade där. Eivors mamma kom i kontakt med kyrkan och fick snabbt ett vittnesbörd och en önskan att bli medlem. Hennes man däremot var mer tveksam. Hon respekterade detta och avvaktade därför med att döpa sig.

Längtan efter att bli medlem kvarstod dock och blev till slut så stark att hon bad att "något skulle hända", vilket det gjorde. Hon blev allvarligt sjuk. Där på sjukhusbädden värdade hon till sin man, att om hon skulle överleva, att han då skulle samtycka till hennes dop. Hon blev frisk och hennes man åkte direkt till grenspresidenten och meddelade att han inte längre motsatte sig hustruns dop! Eivor och hennes syster fick vänta ytterligare några år men döptes i avskildhet vid en öde ö den 12 augusti 1937.

Många medlemmar i grenen (där ibland delar av familjen Andersson, äldste Renlunds mammas familj) emigrerade till USA i slutet av 40-talet

*Eivor Larsons, 96 år,
berättar om tiden
på Högmarsö*

FOTO CHARLOTTA HÄGGLUND

och i samband med det lades verksamheten ner. Eivors mamma blev då kvar som enda medlemmen på Högmarsö. Men hon glömdes inte bort! Högmarsö och specifikt Lisa fortsatte besökas av både missionärens fru och andra systrar från Hjälpföreningen.

Eivor ser med glädje tillbaka på sin barndom på det vackra och idylliska Högmarsö och minns särskilt familjens roddutflykter på somrarna till olika holmar där de njöt av picknick och bad tillsammans. Hon ser även tillbaka på sitt liv med tacksamhet över sitt medlemskap i kyrkan och kraften i sitt vittnesbörd genom livets gång. Vi i Vendelsö församling är stolta och glada över vår Eivor och alla andra goda medlemmar som härstammar från denna härliga ö. Tänk att ur frukten av en liten men stark gren i Stockholms skärgård kom många år senare en Herrens apostel. ■

Påskkonferens med generalkonferens för Ensamstående vuxna

Påskhelgen blev särskilt minnesvärd för de syskon som träffades på Sjöviksgården vid sjön Mjörn i närheten av Alingsås. Olika aktiviteter blandades med att de tillsammans tittade på generalkonferensen.

Redaktören för Liahonas lokalsidor har pratat med Josephine Karlfelt som deltog i denna konferens. Josephine berättar att området runt Sjöviksgården var mycket vackert. Promenader genom skog och mark med nya

vänner blev till härliga minnen. Bland deltagarna fanns syskon från sex olika länder: Sverige, Norge, Danmark, England, Tyskland och USA.

Under det avslutande vittnesbörds-mötet på måndagen uttryckte flera av deltagarna uppskattning för den tillhörighet och omtanke som genom-syrat helgen. Ålderskillnader och de många nationaliteterna spelade ingen roll. "Vi hade kul, vi umgicks och vi dansade mycket med varandra till alla möjliga musikgenrer", sammanfattar Josephine och säger vidare: "Det blev väldigt speciellt att tillsammans delta i en högtidlig församling där vi kunde understödja vår nya profet. Den Helige Anden vittnade verkligen med kraft att detta är den profet som Herren Jesus Kristus har valt för denna tid."

Josephine Karlfelt vill tacka alla som arbetat med att planera och genomföra denna härliga påskkonferens. ■

FOTO FREDRIK CEDERBERG

Avresande missionärer

Andreas Strandberg från Alingsås församling har kallats på mission. Han kommer att verka i Nevadamissionen Las Vegas. Andreas är son till Jerry och Anna-Karin Gustafsson.

FOTO RAOUL PRADA

Vi välkomnar alla blivande missionärer och deras familjer att skicka bild och information till Liahonas lokalredaktör för publicering så fort kallelsen har kommit.

Förutom bilden behöver vi namn på fotografen som tagit bilden, namnet på missionären, missionärens församling/gren, namnet på missionen missionärens kallats till, samt missionärens föräldrars namn (ta gärna med mammas flicknamn).

Vi tar gärna emot samma information från hemvändande missionärer. Från dessa vill vi ha två bilder från missionen där minst en av bilderna visar missionären i närbild.

Samma rutin gäller givetvis för seniormissionärer och för ungdomar som ska arbeta som volontärer för kyrkan.

Skicka till: terez.nilsson@gmail.com ■

Hemkommande missionärer

Cecilia Bensige från Borås församling har kommit hem från sin mission. Hon har tjänat i Englandmissionen Leeds. ■

FOTO CECILIA BENSIGE

FOTO AMANDA KOEFF

Utmaningen – En ungdomsaktivitet!

Helena Stulen

FOTO DAG STULEN

Lukas Magnusson och Karl Roskvist

Trollhättans församling är inte så stor. Så när vi får möjlighet att vara värdar för en ungdomsaktivitet i staven ställer vi upp till 100%. En kommitté bildades med våra sex ungdomar och deras ledare, tillsammans med

en representant i biskopsrådet. Temat för dagen; "Utmaningen, en dag med spel, lek och quiz, där samarbete lönar sig", kändes helt rätt. Vi planerade hur vi skulle dekorera lokalerna och vad vi skulle äta. Veckan innan var

hektisk med inköp och förberedelser, dekorerings och iordningställande av lokalen. Så var dagen inne.

Ett sjuttioal ungdomar och ledare anlände på förmiddagen från när och fjärran. Inskrivning och lunch, sedan seminarieträff med Louis Herrey eller en andlig stund för de yngre med Linda Stenberg. Därefter sattes samarbetet på prov i lekar, spel och quiz, ledda av stavens ledare. Alla deltog med liv och lust. De vuxna i kommittén, förstärkta med frivilliga, förberedde under tiden middagen.

Mätta och belåtna blev det så dags för party, uppvärmning med "let's dance"-spel och sedan dans på fri hand. En lyckad kväll tyckte alla. Efter att ha tagit farväl av alla gästerna anlände så städskommittén och strax före midnatt var lokalerna färdiga för sabbatsfirande. Det här gör vi gärna igen! ■

Bära livet i sin hand

Gunnel Hedberg

berättar om sin bok med berättelser om kyrkans historia i Norden

En dag 1995 fick jag ett telefonsamtal som skulle leda mig in på ett nytt område – kyrkans tillkomst i Skandinavien. Birgitta Wennerlund (Strandberg), då ansvarig för Kyrkonytt i Nordstjärnan, hade tillbringat avsevärd tid på kyrkans historiska avdelning i Salt Lake City och skrivit av dagböcker och andra originalanteckningar från kyrkans tid i Norden under 1800-talet. "Vad ska jag göra av det?" undrade hon, och jag svarade: "Låt mig titta på det så kanske jag kommer på något." Jag och maken var kallade som missionspresidentpar i Sverige och precis innan kallelsen hade jag avslutat en

treårig kurs i att skriva lokal- och personhistoria anordnad av universitetet i Örebro. Det kändes speciellt att få ta sig an uppgiften då jag själv var på mission och mötte dagens utmaningar att vara missionär i Sverige. Och det var smått otroliga historier jag fick ta del av. Dagboksanteckningarna berättade om den kamp och den starka tro som missionärerna hade. De bokstavligen "bar sina liv i sin hand" och visste inte hur dagen skulle sluta.

De utmaningar som den förste skandinaviske missionspresidenten Erastus Snow (bror till Lorenzo Snow) mötte, tycktes ibland oöverstigliga.

En av bokens illustrationer: "Mobben letar efter missionären som gömt sig i skorstenen", av Mercedes Farkas

Has skrev i sin dagbok: "De svårigheter vi måste möta förstås inte av dem som endast varit i England. De som var med om förföljelserna i Amerika, som upplevde de heligas tidigaste historia kan i någon mån

förstå vad som händer här. Det måste upplevas, för att resa och predika är att bära livet i sin hand.”

Erastus Snow kom till Köpenhamn tillsammans med danske Peter O. Hansen och svenske John Forsgren. Båda bröderna var nya ivriga medlemmar, men hade enligt Erastus ”grundkunskap om läran”. Tiden med ett nytt språk i Saltsjödalens hade den inverkan på de båda bröderna att de varken behärskade engelska eller sina egna språk. I Norden talade man inte engelska och Erastus var helt hänvisad till sina två missionärer då det gällde kommunikation. Ändå var Peter O. Hansens högsta önskan att få översätta Mormons bok, vilket han gjorde. Tillkomsten av boken är en berättelse om tro och om Andens inflytande och viskande röst.

John Forsgren, som omvände och döpte sina två syskon i Gävle innan han utvisades till Danmark, visade ett enastående mod under sin tid i Köpenhamn. Flera olika personers dagböcker berättar om händelser som visade att han, mer än någon annan vid den här tiden, jagades och hotades av mobben i Köpenhamn. Dödshot fick han många och ibland räddades han av polisen, men att tysta honom lyckades man inte med.

Då Erastus Snow kallades tillbaka till Saltsjödalens och medan man väntade på en ny missionspresident, fungerade Forsgren som sådan. Det tragiska med hans livsöde var att han avföll från tron då han återvände till Amerika, troligen på grund av något vi i dag skulle kalla mental ohälsa.

Många känslor kommer till uttryck i dagböckerna. Jag tänker på norske Knud Petersen, en nygift ung man som kallades på mission i sju år. Han hade en ständig hemlängtan

till sin unga hustru som han oroade sig för. Man ska veta att brev mellan länderna tog många månader. Hans strapatser i norska fjällvärlden höll på att kosta honom livet och försvagade hans hälsa avsevärt. Detta var en av orsakerna till att han kom att arbeta i tre år och inte i sju år. I brevet där han berättar om sin avlösning, skriver han: ”Jag vill förbereda dig på att min kropp är helt nedbruten, men rakt inte min ande! Jag är vidare glad att kunna säga att kroppen brutits ned av arbetet för rikets sak. Jag har tjänat trofast på min mission och Herren har välsignat mig storligen. Jag är otroligt tacksam till Herren för varje dag, ty han har i sanning hjälpt mig att leva och verka för sin sak.”

Jag hade en önskan att levandegöra dessa historiska berättelser och inte bara rada upp fakta. Därför gav jag dem en diktad utformning. Inga händelser är påhittade av mig utan finns upptecknade. En del upplevelser kanske tycks märkliga, men jag bestämde

mig för att inte vetenskapligt ifrågasätta något utan återge det som det berättats. Herrens vägar är inte våra vägar och det visar också den tro som personerna jag skriver om hade, och hur Anden ledde dessa bröder och systrar i deras viktiga arbete.

När boken nu gavs ut på nytt fick jag tack vare Google kontakt med konstnärer som tillät mig att använda deras bilder som illustrationer. På samma sätt kom jag i kontakt med bloggar där släktingar skrivit om sina minnen och tankar om de personer som finns nämnda i boken. Detta tillsammans med de ursprungliga dagboksanteckningarna vittnar om värdet av att skriva ner det som händer i livet. Ditt liv och dina minnen kan bli en stor källa till glädje, uppmuntran och berätta om stor tro. ■

Ytterligare några exemplar av denna bok finns att köpa till självkostnadspris. De som har böcker kvar att sälja är Gunilla Girhammar i Malmö stav, Leif Mattsson i Göteborgs stav och Bill Nordén i släktforskningscentret i Västerhaninge. Priset är 60 kr.

CREATE för Unga vuxna i Malmö stav

Oskar Nilsson och Rebecka Sjödin

Varje år när våren kommer till Sverige betyder det att det har blivit dags för CREATE, Skånes egen tredagarsaktivitet för Unga vuxna. Helgen som traditionellt har haft fokus på kreativitet och skapande blev en hajk i år, med flera olika kreativa lekar och workshops. Vi var 35 ungdomar från Sverige, Danmark, Norge, och till och med från England och Island.

Vi började med att vandra från Hurva till naturreservatet Rövarekulan där vi slog läger och satte upp våra

tält under en stjärnklar himmel. Dagen efter värmdes vårsolen rejält, och vi vandrade vidare längs Skåneleden och förbi Hjularöd slott som också är känt som Greveholms slott från den omttyckta julkalendern.

Några av de aktiviteter som vi hade var att göra egna pilar och pilbågar, göra upp eld utan tändstickor och måla vandringsflaggor till de olika lagen vi blivit uppdelade i.

På lördagskvällen satte vi upp tält vid Vombsjöns strand där vi hade en

Ludvig Wrang, Hannah Schanner och Linnea Lilja tar tåten när Unga vuxna vandrar i den skånska landsbygden.

mysig kväll med grillning och utebio.

Söndagens andliga möte hölls hemma hos familjen Nilsson, där Glen

Helmstad i Malmös stavspreidentskap var med.

Efter en helg av skapande, lek, skratt, mys, iskalla nätter, stärkta vittnesbörd och vänskapsband, såg vi alla garantera fram emot en varm dusch och nästa aktivitet då vi alla får umgås igen. ■

Missionsalternativ för seniorer

Inger Höglund

Missionärsparet Ronald och Jan Johnson som tjänar på Gotland

En söndagskväll i våras blev alla medlemmar i staven över 50 år inbjudna till en brasafton i Handens möteshus. Det var tempelpresidenten Ingemar Nyman och missionspresidenten Michael Youngberg och deras hustrur som stod för värdskapet. Avsikten var att berätta lite mer om vilka missionsalternativ det finns för seniorer.

Kapellet var nästan fullt när president och syster Nyman inledningsvis förklarade att till templet kan man komma som missionär eller volontär.

Missionärerna stannar vanligtvis minst ett år och ansökan görs via Missionary Department i USA. Som volontär kan man stanna hur länge man vill, allt från några månader till flera år. I båda fallen bor man i de fina lägenheterna i templets gästhem. Om volontärsalternativet passar bäst vänder man sig direkt till tempelpresidenten. President Nyman bad några nuvarande tempelmissionärer eller volontärer att komma upp. Bland dessa var broder och syster Bailey som just nu är på sin femte mission. Tidigare har de tjänat i Nauvoo och Filippinerna samt på Temple Square.

President och syster Youngberg började och slutade med att citera äldste Holland, som sa: "Vi behöver tusentals fler mogna par som kan verka som missionärer för kyrkan. Varje missionspresident ber innerligt om det."

De intygade hur sant detta var och berättade om hur härligt deras seniormissionärer tycker att missionen är. Som exempel på detta ombads äldste och syster Johnson att komma upp och berätta. De verkar som heltidsmissionärer och grensresident i Visby gren och trivs så ypperligt med detta

att de bestämt sig för att förlänga sin mission från 18 till 24 månader. De intygade hur meningsfullt det är att verka i en gren med 41 medlemmar från 15 olika länder; personer som annars aldrig skulle ha fått höra om Kristus.

President Youngberg tog fram och slog hål på flera myter runt missionärsarbete för seniorer. Han talade också om möjligheten att verka som "servicemissionär". Detta innebär att man från sitt hem verkar ett visst antal timmar eller dagar per vecka enligt ett fastställt åtagande. På kyrkans hemsida kan man se alla de olika uppgifter som senior- och servicemissionärer kan välja mellan. Om man bestämmer sig för att utföra en heltidsmission kommer kallelsen också då via Missionary Department, som oftast tar hänsyn till de personliga önskemålen. För att verka som servicemissionär vänder man sig till stavspreidenten.

Kvällen avslutades med en frågestund och många gick hem med en förnyad önskan att tjäna Herren på äldre dagar. ■

Artiklar till lokala sidorna

Har du någon upplyftande nyhet, missionärerfarenhet eller övrig händelse som du vill berätta om? Tveka inte att höra av dig till *Liahona* på liahona.lds.sverige@gmail.com. Rubrikerna vi söker är: Lokala nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) samt Läsarkommentar. ■